

Het succes van den rechercheur

P. Tesselhoff jr.

bron

P. Tesselhoff jr., *Het succes van den rechercheur*. In: N. van Harpen, P. Tesselhoff jr., Frans Arnold Frederik Rompel en Peter Rosegger, *Een huwelijksadvertentie*. Van Holkema & Warendorf, Amsterdam 1900

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/tess001rech01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

Het succes van den rechercheur

Door P. Tesselhoff Jr.

[I.]

De gangklok in villa 'Eva' deed zes slagen hooren. Het helder geluid was in volkomen harmonie met den schoonen zomermorgen en de fraaie marmeren gang weerkaatste het op eigenaardige wijze, te midden der plechtige stilte. Het was alsof de schaduwen der lindebladeren, die zich al wiegelend op de witte muren der vestibule afteekenden, veranderd waren in zoovele zilveren klokjes, die gedurende eenige seconden begonnen te luiden, ter begroeting van den schoonen dag die wederom was aangebroken.

Nog eenige minuten bleef de stilte heerschen, toen kondigde een geluid boven in het huis aan, dat niet alle bewoners zich nog in morpheus armen bevonden. Iemand kwam de trap af, behoedzaam en langzaam, om de nog slapenden niet ontijdig te wekken en weldra verscheen Hendrik, de oude huisknecht, in de gang. Hij liep direct naar de achterdeur en opende die. Een stroom van frissche lucht, vermengd met bloemengeur, kwam naar binnen. Vervolgens trok hij een tiental malen aan

een schelledraad die achter aan het huis was aangebracht, en ten doel had de vrouwelijke dienstboden aan te kondigen dat de tijd van rusten was verstreken en de dagtaak ook hen riep. ‘Zie zoo, dat zal wel genoeg zijn,’ bromde de oude man, ‘wat doet mijnheer ook met drie van die luilakken in huis, dat is toch werkelijk overbodig sedert mevrouw dood is, en ik ben ook nog zoo oud niet.’

De deur der stal, die zich schuin achter de villa bevond, werd op dit oogenblik opengeworpen en een ‘goeden morgen’ stoorde zijn monoloog. Het was Lucas de koetsier, een lang schraal man van middelbaren leeftijd. Na dezen morgengroet op zijne gewone brommige wijze te hebben beantwoord, vroeg Hendrik: ‘Heb je gisteravond het heerschap van 't spoor gehaald Lucas?’ ‘Jawél, jawél,’ antwoordde de koetsier, ‘wees gerust, hij is gearriveerd en voor zoover ik weet slaapt hij nog; die heele manoeuvre om hem van nacht bij mij onder dak te brengen geschiedde alleen om UEdelen 's nachtrust niet te verkorten.’ Zonder zich aan deze spottende opmerking te storen, ging de huisknecht voort: ‘Vertel me nu toch eens Lucas, waarbij hoort zoo'n heer nu, bij ons of bij de famielje? Ziet ge, ik weet wel dat een gouverneur bij de famielje is, want dat was bij de Zuijlens ook, maar een secretaris - dat is toch al weer een sport lager zou ik zeggen.’ ‘Natuurlijk komt hij bij de famielje,’ antwoordde de koetsier ‘en daar behoeven ze zich voor dat heer,’ en hij wees met zijn duim over den schouder in de richting zijner woning, ‘niet over te schamen, want hij is een fijne mijnheer, nu of hij, ze behoeven mij niet te zeggen wie een heer is of niet. Dat hij bij mij moest slapen scheen hem niet aan te staan, maar toen hij hoorde dat het maar voor éenen nacht was, was hij er mee tevreden.’ ‘Had hem ook maar verteld waarom onze mijnheer dit deed,’ hernam Hendrik, ‘dan wist hij meteen dat ik althans hij hem niet ten achter behoef te staan.’

Terwijl de beide mannen aldus het gesprek voortzetten, werd, zonder dat zij zulks bemerkten, een der boven-

vensters van het koetsiershuis geopend en vertoonde zich de gestalte van een jongeman. Roerloos bleef hij voor het venster staan, als ware hij verzonken in de aanschouwing der schoone natuur. Hij scheen omstreeks dertig jaren oud te zijn, zijn bleek gelaat stond ernstig, ja treurig, zijn blik was zwaarmoedig en zijne donkere oogen waren als met een droevig floers overtogen. Krullende bruine lokken beschaduwden het hooge voorhoofd en dit verhoogde niet weinig het intressante van zijn uiterlijk. Hoewel met volle teugen de reine lucht inademend, scheen de hem omringende pracht den jongeman weinig te boeien, want hij bleef voor zich uitstaren, als verwachtte hij iemand, die ieder oogenblik aan den gezichteinder kon komen opdagen.

Op eens riep eene barsche stem: ‘Hendrik!’ De praatzieke oude liep zoo snel hij kon naar het venster der villa, waaruit het geroep weerklonk.

‘Hendrik,’ sprak de stem, ‘breng mijnheer Ansel naar zijne kamer en zeg hem dat we om acht uur ontbijten.’ ‘Jawel mijnheer,’ antwoordde Hendrik en verwijderde zich. Dat is zeker dien snuiter bij Lucas, sprak hij tot zichzelf, mijnheer, zeker een secretaris-mijnheer, zoo pruttelde hij; het zijn tegenwoordig allemaal heeren, waarom ook niet mijnheer Hendrik, dat klinkt toch even goed.

De jongeman van daareven stond nu op den drempel der koetsierswoning, hij ontving de boodschap van den knecht met een koelen hoofdknik en volgde dezen naar de voor hem bestemde kamer in de villa.

De famielje welke de villa ‘Eva’ bewoont, bestaat uit slechts twee personen, de heer Hochfeld en zijne zuster. Eerstgenoemde is, niettegenstaande het vroege morgenuur in zijn studeerkamer en ijverig aan het werk. Hij is een kort en breedgeschouderd man van ongeveer vijf en veertig-jarigen leeftijd met eene kalme, eenigzins strenge gelaatsuitdrukking. Zijn blond hoofdhaar en dito

knevel, beginnen reeds sterk te grijzen, doch in zijne blauwe levendige oogen schittert nog een jeugdig vuur en hoewel tamelijk corpulent, is hij vlug in zijne bewegingen. Theodoor Hochfeld is weduwnaar, zijne vrouw overleed voor een paar jaren geleden. Hoewel hunne echt kinderloos was, hadden de echtgenooten gedurende een twintigtal jaren een recht gelukkig leven met elkaar, totdat de dood hieraan plotseling een einde maakte. Toen zocht Hochfeld vergetelheid in de werkzaamheden. Hij was eigenaar van uitgestrekte landerijen en vele model boerderijen, en deze bezittingen vereischten eene nauwkeurige administratie, die hij wel is waar vroeger gedeeltelijk waarnam, doch sedert den dood zijner vrouw nam hij de geheele administratieve leiding op zich. Zijn ongehuwde zuster, die reeds tijdens het leven zijner echtgenoot bij hem inwoonde, nam toen de leiding der huishouding op zich en zoo leefden zij sedert kalm voort. Dikwijls dachten broer en zuster er aan de groote villa te verlaten, doch Hochfeld kon niet scheiden van het huis waar hij sedert zijn huwelijksdag gewoond en zooveel gelukkige dagen beleefd had. Alles bleef dus bij het oude; zelfs het aantal dienstboden was niet verminderd.

Spoedig begon Hochfeld echter te bemerken, dat hij zijne krachten ten opzichte van administratieve arbeid, wel wat overschat had en daarom besloot hij een geschikt persoon te engageeren, die bereid was ook in deze stille landelijke omgeving te wonen. Te dien einde verzocht hij zijn rechtskundigen raadsman, Mr. Wenke te Amsterdam, hem met een dergelijken persoon in connectie te brengen. Voorwaar geen gemakkelijken taak, want de man moest behalve goed ontwikkeld, van goeden huize en geschikt zijn voor het buitenleven. Doch zie, een toeval kwam Mr. Wenke ter hulp, want kort daarop bood iemand per advertentie als rentmeester of iets dergelijks zijne diensten aan en nog wel bij voorkeur in dat deel van Gelderland, waar ook de heer Hochfeld woonde. De

steller der annonce bleek een collega van Mr. Wenke te zijn, die juist eene dergelijke positie zocht voor zijn vriend tot volkomen herstel van diens gezondheid en die, onbemiddeld zijnde, zich niet de luxe kon veroorloven, op andere wijze het buitenleven te gaan genieten.

Het was de heer Ansel, welke op dusdanige wijze bij den heer Hochfeld werd aanbevolen. De beide heeren werden met elkaar in kennis gebracht en waren het spoedig eens, zoodat de heer Ansel door Hochfeld werd geëngageerd als secretaris en zoo bracht dan op dien bewusten morgen de heer van villa 'Eva' nog eenige zaken in orde, om straks des te gemakkelijker zijn secretaris omtrent verschillende aangelegenheden op de hoogte te kunnen brengen.

'Kom je ontbijten Theo,' vroeg opeens eene heldere vrouwenstem en tegelijkertijd trad Adèle Hochfeld, zijne zuster, de kamer binnen. Men moest bepaaldelijk zijn ingelicht omtrent de verhouding van deze twee menschen tot elkander, want een oningewijde zou hen nimmer voor broer en zuster hebben aangezien, doch wel voor vader en dochter. Het was dan ook geen wonder, want het verschil in leeftijd was niet veel minder dan de helft, zij scheelden twintig jaren. Adèle was in verhouding, even als haar broeder, eer klein dan middelmatig van gestalte, maar goed geproportioneerd. Weelderige blonde lokken omgolfden haar vriendelijk fijnbesneden gelaat en hare heldere blauwe bogen waren de spiegels van een warm en liefderijk gemoed.

Het bleek den practischen heer Hochfeld al spoedig dat zijn secretaris een hoogst bekwaam en ijverig man was, daar hij zich binnen zeer korten tijd niet de werkzaamheden vertrouwd had gemaakt, daarbij was hij wel opgevoed en vriendelijk tegen een ieder, echter weinig spraakzaam. Hochfeld was des te meer met hem ingenomen, daar hij alle voorkomende administratieve bezigheden snel en correct kon verrichten, evenwel bleef de

man omgeven door een zekere geheimzinnigheid die moeielijk onder woorden was te brengen. Toen Hochfeld het plan opvatte iemand ter assistentie te engageeren, dacht hij eerder aan een gepasporteerd onderofficier van goede famielje, of een onderwijzer, doch deze was een gentleman, dat viel niet te ontkennen, zijn goede manieren, zijn heele handel en wandel, duidde den man aan van beschaving, maar Hochfeld was er de man niet naar zich hierin te verdiepen.

De informatiën die Mr. Wenke hem had verschaft, waren goed, zijn werk was uitstekend en zijn gedrag correct, wat ging hem dan 's mans antecedenten verder aan.

Zoo waren weldra eenige weken verlopen. Het rustig doch eentonig leven op villa 'Eva', had door de komst van den stillen heer Ansel niet de minste verandering ondergaan.

Op een Zondagnamiddag wandelde Adèle in den prachtig aangelegden tuin, welke zich ver achter het huis uitstreckte. Zij had een boek in de hand en liep al lezende voort; hare nette kleine voeten gingen onhoorbaar over het fijne witte zand, waarmee de paden achter in den tuin waren aangevuld. Het was doodstil in de natuur, zelfs geen zuchtje was er te bespeuren. Plotseling bleef het meisje staan en luisterde, zij had in hare onmiddellijke nabijheid een geluid vernomen, dat veel geleet op eenen snik. Onbeweeglijk bleef ze staan, doch hoorde niets meer; toch beseft zij dat er iemand in de nabijheid moest, zijn. Nu was aan den eenen kant van het pad waar zij zich bevond, eene dubbele rij van laag geboomte, hetwelk een dicht gordijn van bladeren vormde, daarachter was een grasperk dat van een pad was doorsneden.

Door hare aangeboren vrouwelijke nieuwsgierigheid gedreven, maakte Adèle behoedzaam eene opening in het dicht gebladerte, om te onderzoeken of wellicht het vreemd geluid van een wezen kon zijn dat zich daarachter bevond, en zie, ze had goed gehoord, want op het gras, vlak achter het geboomte, lag Ansel. Hij lag als

iemand die van vermoeienis was neergevallen, steunend op de eene elleboog, zijn gelaat was naar Adèle gekeerd en zij bemerkte tranen in zijne oogen. Vóór hem, op het kortgemaaide gras lag eene photographie en Adèle moest geen vrouw zijn om niet met alle mogelijke inspanning te trachten, het afbeeldsel nader te beschouwen. Zij boog en wrong zich in alle bochten, op gevaar af van hare aanwezigheid te verraden, doch het bleef haar onmogelijk, toen op eens, als raadde hij haar verlangen, Ansel een grooter photographie te voorschijn haalde en ook deze op het gras nederlegde, na ze even met de kleinere te hebben vergeleken. Hij begon nu, zonder van houding te veranderen, ja zonder zich zelfs in 't minst te bewegen, de beide portretten lang en aandachtig te beschouwen. Nu kon Adèle zien, dat de afbeeldsels van eene en dezelfde persoon waren en tot hare groote verrassing, was het dat van een jong kind, zooals nu duidelijk op de grootste photographie te zien was.

Nog behoedzamer als ze was gekomen, ging de schoone bespiedster nu terug en zette hare wandeling voort.

Reeds eerder had Adèle den secretaris haars broeders aangezien voor een man die veel moest geleden hebben, maar nu wist ze het zeker. Ja, die man had veel geleden en leed nog veel, dat was zonder twijfel en een gevoel van innig medelijden kwam in haar op. Zij besloot haar broeder van deze ontmoeting niets mede te deelen, uit vrees dat tusschen hem en Ansel eene gedwongen verhouding zou ontstaan, want hoe weinig Adèle tot heden ook van de wereld gezien had, begreep ze maar al te goed, dat de man die zij daar straks had zien weenen bij het portret van een kind, reeds een leven moest geleefd hebben.

II.

Naar het afgelegen maar vriendelijk dorpje, in welks onmiddellijke nabijheid villa 'Eva' stond, voerde een prachtige lindenlaan, geheel à la berceau.

Het was ongeveer een week, nadat het Adèle vergund

was geworden een klein tipje van den sluier op te lichten die het verleden van haars broeders secretaris zoo zorgvuldig voor ieders oogen verborg, toen twee dames de schoone lindenlaan al wandelend heel langzaam op en neder gingen. Een kind, een meisje van omstreeks zeven jaren liep dartelend eenige passen voor hen uit. De dames waren in levendig gesprek. Toen zij eene bank op zij van de laan waren genaderd, zetten zij zich neder om alzo hun discours te vervolgen, het kind begaf zich naar de overzijde en begon vlijtig bloempjes te plukken, welke daar tusschen het frissche groen van den breeden grasrand groeiden.

De eene dame was Adèle Hochfeld. De andere was eene vrouw van ongeveer dertig jarigen leeftijd, schoon en rijzig van gestalte, met een gelaat zóo correct van lijnen, als door de hand eens kunstenaars gewrocht, de huid was blank en glanzend als albast en de kleine welgevormde mond uitte een stemgeluid, zóo mélodieux en klankvol, haar zachte lach klonk zoo kristalachtig, dat ieder menschelijk wezen er door moest worden aangetrokken. Hare diep grijze oogen keken echter onverschillig en koud voor zich heen en al mochten dan ook, hare fraaie gestalte, haar fijnbesneden gelaat, haar weelderige goudblonde haartooi, eens ieders bewondering opwekken, hare oogen, die spiegels der ziel, maakten al deze bekoorlijkheden grootendeels waardeloos, want deze onveranderlijke tolken van het gemoed, verrieden een koud hart. Adèle was met haar in kennis gekomen wijl zij af en toe bij den geneesheer van het dorp aan huis, kwam, alwaar de dame met haar kind gelogeed was.

‘En hoelang is u weduwe, mevrouw,’ zoo liet Adèles stem zich hooren. ‘Ruim twee jaren’ was het antwoord. ‘Ach hoe treurig’ sprak Adèle weder. ‘Ja wel treurig’ sprak de mélodieuse stem, maar de grijze oogen zeiden: Er zijn mannen genoeg op de wereld, dus op een meer of minder komt het er niet aan en ik ben ook mooi genoeg. ‘Blijft u lang bij uw oom den dokter logeeren?’ vroeg nu

Adèle weder. ‘O ja, nog een heele poos,’ antwoordde de ander, ‘misschien wel tot Kerstmis.’ ‘Nu dan hoop ik u nog dikwijls te ontmoeten mevrouw,’ hernam Adèle. Zoo bleven de beide dames voortpraten over verschillende meest onbelangrijke onderwerpen.

Zooals de beide schoone vrouwen daar zaten, maakten zij als 't ware een deel uit van het schoone natuurtafereel, hetwelk de omtrek aanbod. Het was in 't begin der maand Augustus en heerlijk schoon weder, liefelijk scheen de zon en schoot hare vergulde stralen door het bladerdak, dat hare gloed aanmerkelijk temperde. Maar nevens de laan, aan weerszijden, baadde de groene lachende weide in een zee van licht en gonsden de insecten en zongen de vogelen hunne liederen in het hooge geurige gras, terwijl heel in de verte het zwaar geboomte ruischte als wilde het ook op zijne wijze medejuichen tot verheerlijking van de schoone natuur.

Het kind speelde intusschen rusteloos voort. Het was een lief aanvallig schepseltje, hare kastanjebruine lokken zwierden los om het welgevormde hoofdje en hare groote bruine oogen keken lachend de wereld in.

Met de geplukte bloempjes was het lieve kind bezig een tuintje aan te leggen en zij werkte met een ijver en overleg, die werkelijk voor een kind van dien leeftijd opmerkelijk waren. Er werden boompjes geplant, paden en perken aangelegd, kortom niets werd vergeten.

Noch de dames, noch het kind hadden opgemerkt dat er nog iemand in hunne nabijheid was. Even nadat eerstgenoemden gezeten waren, was een man de plek tot op eenige meters genaderd; hij stond nu tegen een boom geleund schuin tegenover de plaats waar het kind speelde. Het was een nog jonge man, met blond krullend haar en een hoed met breede rand op 't hoofd; zijn kleeding was wel is waar net, doch hoogst eenvoudig.

Roerloos stond hij daar en volgde iedere beweging die het kind maakte; hij stond met gebalde vuisten de kleine aan te staren, blijkbaar verkeerde hij in hevige gemoeds-

beweging en telkenmale bracht hij de eene voet vooruit, om op het kind toe te snellen, maar eene onzichtbare macht scheen hem te weerhouden.

Op eens riep de kleine luid: ‘Mama! Mama! kom eens naar mijn tuintje zien, het is zoo mooi.’ ‘Stil Koba, je bent ondeugend om zoo maar met uw jurkje in het zand te zitten,’ sprak de vrouw met de grijze oogen. Tegelijkertijd stond zij op, stak den weg over en vatte haar dochtertje ruw bij den arm, terwijl ze de arme kleine hevig schudde. Het schreide niet na deze hartvochtige behandeling, maar wierp het hoofdje in den nek, en bleef stil staan op dezelfde plek. Er scheen in dat kleine hoofdje veel om te gaan in die oogenblikken, want tot verrassing van Adèle en zelfs ook van hare gevoellooze moeder, zeide het kleine meisje op eens: ‘was Papa maar hier.’ ‘Stil, kleine heks,’ beet de moeder haar toe, en voerde haar naar de bank. Een oogenblik later vervolgde het drietal hun weg naar het dorp.

De jongeman stond nog steeds op dezelfde plek. Hevige ontroering was op zijn bleek maar knap gelaat te lezen. Toen het kind na die onrechtvaardige kastijding, die zonderlinge woorden sprak, had hij zijn gelaat in de handen verborgen en tranen druppelden tusschen zijn vingers door. Nu zette hij zich in het gras aan den voet van den boom neder en verzonk blijkbaar in treurig gepeins. Plotseling, als nam hij een besluit, stak hij de hand in den zak en toen hij die weder te voorschijn haalde, blonk er een kleine revolver in het zonlicht. Maar even spoedig borg hij het wapen weer weg, terwijl hij op half luiden toon zeide: ‘Neen, nog niet, het is mijn plicht te blijven leven, totdat de smet die op mijn naam kleeft is uitgewischt, opdat mijn kind de nagedachtenis haars vaders niet zal vloeken.’ Hij vouwde toen de handen en scheen te bidden. Daarna stond hij op, sprong de smalle sloot over, die het weiland scheidde van den weg en had spoedig den boschrand bereikt, waar hij tusschen het geboomte verdween.

III.

Er was een logée op de villa 'Eva': dominee Dijker. Deze had vroeger in de naburige gemeente gestaan, doch was voor een jaar geleden beroepen naar een meer verwijderde provinciestad. Hij hield zijn vriend Hochfeld, zooals hij hem noemde, steeds in eere, wellicht om het gul onthaal dat hem steeds in de villa ten deel viel.

Deze kleine verandering op het programma van het eentonig leven op villa 'Eva', was voor hare bewoners al merkwaardig genoeg. Het geheele dienstpersoneel was in extase voor dominee, die zijne gewichtige persoonlijkheid waarlijk niet te goed achtte om eenige dagen de gastvrijheid van den heer Hochfeld te genieten. Het geheele dienstpersoneel is eigenlijk minder juist, want Lucas de koetsier maakte er zich niet warm om, maar Hendrik des te meer; de oude man maakte wel driemaal meer drukte dan noodig was. De meiden wekte hij 's morgens wel een uur te vroeg en als dominee zooveel weken op de villa zou doorbrengen als hij nu plan had er dagen te blijven, dan zouden 's mans schoenen wel door en zijn kleeren geheel kaal geschuierd zijn, dat was zeker; want Hendrik hield zich bijna den geheelen dag bezig met deze lichamelijke bedekkingen. Dikwijls ontstond er tusschen hem en den phlegmatischen Lucas conflict. 'Wat een drukte,' zei de koetsier eens, 'je behoeft het waarlijk niet om de fooi te doen, want die is nooit vet geweest; nu ja het is een aardig mannetje, maar ge bederft hem met dat lawaai. Als hij hier drie weken bleef, zoudt gij maken dat de man zich ging verbeelden dat hij van koninklijk bloed was.'

'Aardig mannetje, aardig mannetje,' bromde Hendrik. 'Man, gij die nog wel een bijbelschen naam draagt, hoe durft ge zoo te spreken van een predikant; een prins kan zich niet bij hem neerleggen.'

'Daar zou iedere prins ook hartelijk voor bedanken,' plaagde Lucas.

Onder dit gekibbel was Hendrik druk bezig eenige van dominee's lievelingsbloemen te plukken en Lukas stond er op zijn gemak bij te rooken. Plotseling zwegen beiden, want het onderwerp van hun dispuut kwam juist het huis uit en recht op hen af.

Dominee Dijker was een man van middelbare lengte, door zij corpulentie toonde hij echter kleiner dan hij inderdaad was; hij scheen ongeveer van denzelfden leeftijd als Hochfeld en was ongehuwd. Zijn spichtig blond haar, zij van anderen breed uitloopende bakkebaarden van dezelfde kleur, waarbij zijn blozend gelaat en flauw grijze oogen, gaven den man eerder het voorkomen van een welgesteld winkelier en deden althans niet denken aan iemand van zijne waardigheid

Toen dominee genaderd was nam Lukas beleefd zijn pet af en slenterde heen. Hendrik echter kwam met ongedekt hoofd naar Dijker toe en toonde hem de bloemen die hij bezig was tot een ruikertje saam te schikken. Dijker was altijd zeer gestreeld geweest met de vereering die Hendrik hem toedroeg; toch sprak hij de oude knecht op tamelijk gemeenzamen toon aan.

‘Dank je, Hendrik, dank je wel,’ sprak hij, toen hem de bloemen werden aangeboden; ‘wees zoo goed en breng ze straks maar op mijn kamer.’ Hendrik die op de villa ook als tuinman fungeerde, wees nu nog eenige bloemen aan waarvan hij hunne goede hoedanigheden opnoemde. Dijker hoorde een en ander met genadige belangstelling aan. Op eens sprak hij, als schoot hem iets te binnen: ‘Vertel mij eens Hendrik, hoe is mijnheer Hochfeld toch aan dien bediende gekomen?’ ‘O, u bedoelt Ansel,’ antwoordde de knecht, ‘ja ziet u, dat weet ik eigenlijk ook niet, ik weet wel dat het een rare snoeshaan is en erg uit de hoogte, dominée, maar hij is toch net zoo goed knecht als ik, wat zegt u. Ik weet ook nog niet of het een jood of christen is, want hij gaat nooit naar een kerk, evenmin als die lange slungel’ en hij wees op Lucas, die in de verte was blijven staan.

Dijker zag wel in dat hij hier niet veel wijzer zou worden en daar juist de etensbel luidde, liep hij na een minzame groet, langzaam weder op het huis aan....

Mocht er al gewoonlijk op villa Eva steeds goed worden opgedischt, nu er een gast was werd er, vooral van het diner, bijzonder veel werk gemaakt. Dominee als liefhebber van een goede tafel, genoot dan ook vol op.

Het diner liep ten einde, van alle gerechten had Dijker flinke portieën verorberd, rijkelijk besproeid met het edele druivennat, maar eindelijk moest hij het toch opgeven, nog veegde hij zich smakkend den mond af en schoof zuchtend zijn stoel een weinig naar achter.

Op het zelfde oogenblik kwam Hendrik met een nieuwe schotel binnen, waarop een heerlijk gebakken roomtaart, dominées lievelingsgebak. Een spijtige uitdrukking kwam op zijn gelaat, dat had hij moeten weten, toch nam hij een kloek besluit en schoof nog eene goede portie op zijn bord, van het bevoorrechte gebak dat Hendrik hem voorhield. De knecht knikte hem daarbij bemoedigend toe, als wilde hij zeggen: ‘Waar gij van eet, verhoogt in waarde, hoe meer gerechten gij u dus goed laat smaken, hoe beter.’

Onder het diner werd gewoonlijk weinig gesproken en Dijker's aanwezigheid bracht ook hierin geen verandering. Af en toe wierp Dijker bewonderende blikken naar Adèle, die ter eere van haar gast een weinig toilet gemaakt had; zij zat tegenover hem en zag er allerliefst uit. Dominee voelde zich ten zeerste gestreeld, want hij, de eenvoud van zijne gastvrouw kennend, merkte dit alles natuurlijk zeer goed op en verkeerde in den waan dat zulks alleén was om zijn persoon te behagen.

Hochfeld richtte af en toe het woord tot Dijker, die dan tusschen twee happen, door antwoordde. Ansel, bleek en zwijgend, at nog minder dan gewoonlijk, ook hij keek

zoo nu en dan haar Adèle, als wilde hij zijn treurige gemoedsstemming door dien aanblik wat opwekken.

Een waar tooneeltje van rust en vrede was op villa 'Eva' het theeuurtje, vooral des zomers. Dien avond althans was het op dit uur idyllisch. Zooals altijd werd om half negen thee gedronken in de tuinkamer. Hoewel reeds in September, was het weder warm, zelfs drukkend. De atmosfeer was bezwangerd met de geur der bloemen, die ook door de wijd geopende breede tuindeuren het vertrek binnenstroomde. Alles ademde kalmte en vrede.

In de kamer, beschenen door het helder lamplicht, zaten Hochfeld, diens zuster en Dijker. Ansel als hij niets te doen had, maakte gewoonlijk na het diner een wandeling en keerde altijd eerst na eenige uren terug.

Dominee had iets op 't hart, maar hij wist niet hoe te beginnen; hij wilde naamlijk zoo gaarne weten wie Hochfeld's secretaris eigenlijk was, want hij had inderdaad, ernstige plannen ten opzichte van Adèle en door de opmerkelijke sympathie van zijn gastheer voor Ansel, daarbij het gunstig voorkomen en de voornamen manieren van laatstgenoemde, had hij zich ingebeeld, dat het geheele secretarisschap slechts een voorwendsel was om de jonge lieden met elkaar in kennis te brengen en - een blauwe scheen was in zijn oogen al het ergste wat hem kon overkomen. Eindelijk trok hij de stoute schoenen aan en vroeg op den man af: 'Hoe zijt ge toch zoo aan dien secretaris gekomen, Hochfeld?'

'Door een vriend van mij te Amsterdam,' was het antwoord 'en' vervolgde Hochfeld, 'het is juist de man dien ik hier hebben moet, wel een beetje timide maar overigens zeer voor mij geschikt.'

'Hij heeft iets over zich wat mij niet bevalt,' ging Dijker voort, 'weet gij niets af van zijn verleden.'

'Neen,' antwoordde Hochfeld 'anders niet dan dat hij vroeger als boekhouder of zoo iets in zijn onderhoud

voorzag, maar later door ziekte gedwongen werd om buiten te wonen, en daar zijne finantiën zulks niet toelieten, wist hij zich op deze manier te redden.’

Adèle had domineé verwonderd aangezien, als had zij een gunstiger opinie van Ansel verwacht. Dijker merkte dit zeer wel op, doch wachtte zich wel zulks te laten blijken.

Op dit oogenblik weerklonken voetstappen op het kiezelzand achter het huis. ‘Daar is mijnheer Ansel,’ sprak Adèle en stond op. Zij liep den secretaris in den gang te gemoet en Dijker hoorde dat ze hem uitnoodigde een kop thee te komen drinken.

‘Wel Ansel,’ sprak Hochfeld, zoodra deze was binnengetreden, ‘is er al iets bekend in het dorp van Jansen, de klerk van den notaris, of weet gij van die geschiedenis niet af.’ ‘Ik had er niets van gehoord mijnheer,’ antwoordde Ansel, ‘ook ben ik hedenavond niet in het dorp geweest.’

‘Is er weer een notaris op de loop Hochfeld,’ vroeg Dijker.

‘Ach, het is eigenlijk niet veel bijzonders,’ antwoordde de aangesprokene, ‘maar weet ge, het betreft iemand dien ik goed gekend heb, een jongmensch, zekere Jansen. Hij heeft eenige jaren elders gewoond, doch onlangs is hij gehuwd en is weder in ons dorp, zijne geboorteplaats, komen wonen; nu hoorde ik gisteren dat hij zijne vrouw verlaten heeft. Als kind heb ik die Jansen reeds gekend, mijne vrouw hield ook veel van hem.’

‘Wordt er op het kantoor niets vermist,’ vroeg Dijker weder. ‘O neen,’ antwoordde Hochfeld met volle overtuiging, de ‘jongen was dood eerlijk, daarbij erg goedig; hij scheen een zuur leven bij zijne vrouw te hebben.’

‘Het beste is dan maar te scheiden,’ was het advies van dominee. ‘Ja, scheiden,’ zei Hochfeld, ‘maar het huwelijk is toch geen kinderspel.’ ‘Volgens mijne meening,’ hernam Dijker, ‘moest de wet zóó zijn ingericht, dat gehuwde lieden die bij nader inzien, bleken niet bij elkaar te hooren, iets wat zoo dikwerf voorkomt, hun huwelijk gemakke-

lijker konden doen ontbinden. Ik herinner mij juist een geval van echtscheiding,' zoo vervolgt hij, 'dat mij dezer dagen werd verhaald. Het was hier op aanvraag van de vrouw, die vóór haar huwelijk in mijne tegenwoordige gemeente woonachtig was, het moet zoo wat een jaar vóór mijn komst aldaar zijn geschied en ik geloof niet dat veel echtscheidingen op diezelfde gronden worden aangevraagd.

De vrouw moet de dochter zijn van een welgesteld of zelfs rijk man. Zij was gehuwd met iemand van deftige, hoewel verarmde famielje, haar echtgenoot had een goede positie op een kantoor te Amsterdam. Eensklaps wordt deze aangeklaagd wegens verduistering van gelden en valsheid in geschrifte, schuldig bevonden en veroordeeld tot twee jaren gevangenisstraf. De vrouw was radeloos, ze had met man en kind een gelukkig leven geleid dat nu zoo opeens werd verstoord, en wat erger was, haar naam was bezoedeld. Nu raadde haar vader, echtscheiding aan te vragen, ze volgde zijn raad en hare eisch werd toegewezen.

Wat moest ze doen het arme schepsel, haar geheel volgend leven door te moeten brengen met een man die voor goed uit de maatschappij is gebannen, dat was toch waarlijk geen aangenaam vooruitzicht voor eene jonge vrouw. Ze zag dit in, het arme, zwaar beproefde vrouwtje, vandaar dat ze den practischen raad van haren vader opvolgde.'

'Oppervlakkig beschouwd, is eene dergelijke maatregel wel hard,' zoo ging Dijker voort, 'doch ik vraag u, is het een vrouw kwalijk te nemen, dat ze zich losmaakt van een man, die zijn naam heeft bezoedeld.'

'Maar,' merkte Hochfeld op, 'die vrouw kan toch waarlijk nooit veel liefde voor haar echtgenoot gevoeld hebben, dat ligt toch voor de hand zou ik zeggen.'

'Dat mag waar zijn,' antwoordde Dijker, 'doch ik geloof zeker, dat in hare plaats een massa vrouwen aldus gehandeld zouden hebben, als ze den moed er toe gehad

hadden; en deze vrouw had althans den moed er rond voor uit te komen.’

‘Maar ik vind eene dergelijke handelwijze kortweg schandelijk,’ barstte opeens Adèle los, ‘en ik zeg u dominée, ik vind het meer dan laag, een man, die, wie weet door welken loop van omstandigheden, viel, en reeds zóo zwaar werd gestraft, nog bovendien den troost van vrouw en kind te ontnemen.’

Domineé Dijker's kleurtjes werden een weinigje hooger, hij begreep dat hij zich onwillekeurig in de kaart had laten kijken.

‘Nu ja, juffrouw Adèle,’ zeide hij sussend, ‘u moet niet denken dat ik een daad, welke van liefdeloosheid getuigt, ooit zal goedkeuren, dat zij verre. Alléén beweert ik, dat een handelwijze van een vrouw, in een geval als waarvan hier sprake is, zijn goede zijde heeft in het betoon van moed, want ze verbergt hare gevoelens niet, maar door er rond voor uit te komen, stelt ze zich bloot aan de openbare opinie en trotseert die.’

Ansel had al dien tijd gezwegen, nu rees hij van zijn stoel op en verliet het vertrek. Tot aan de deur keek Adèle hem na en Dijker beet zich op de lippen, want zijn scherpe blik ontdekte eene stille vereering in hare oogen.

Nadat Ansel vertrokken was, begon het discours te verflauwen en spoedig bewaarde een ieder het stilzwijgen.

Om de minder prettige stemming, die het gesprek veroorzaakt had, wat te verdrijven, verzocht Hochfeld aan zijne zuster, wat op de piano te spelen. Adèle stond dus op om aan haar broeders verzoek te voldoen; eigenlijk gevoelde zij er weinig lust toe, want ze was inderdaad een weinig ontstemd. Vóór Adèle echter de piano bereikt had, hoorde men eene liefelijke muziek; het waren de tonen van eene viool, welke meesterlijk werd bespeeld.

Het kon niemand anders zijn dan Ansel, de secretaris, die aldus zijn weemoedig gevoel lucht gaf, want het

was het schoon ‘La Douleur’, van Van Beethoven. Roerend en aangrijpend klonken de tonen door de stille avondlucht. Ademloos luisterden allen toe en toen het stuk geëindigd was, stonden Adèle de tranen in de oogen.

Men hoorde het geluid der viool verder niet meer. Blijkbaar had Ansel behoefte gevoeld zijne gemoedsstemming te uiten en greep hij dit middel aan om zijne gevoelens lucht te geven, want het was zulk eene uiting van diep gevoelde smart, zulk eene vertolking van groot verdriet, dat bij een ieder onwillekeurig een gevoel van medelijden oprees voor den man, die zijn lijden slechts op deze wijze kon weergeven.

Den volgenden dag had dominée Dijker voor zijn vertrek bepaald. Hendrik had verzocht hem naar het station te mogen vergezellen, en zoo reed dan des middags het tentwagentje het hek van villa ‘Eva’ uit. Dominée, die zich eerst nog eens aan eene heerlijke lunch had tegoed gedaan, zat met zijn overjas wijd uitgespreid, deftig op de fraaie kussens van het rijtuigje en Lucas en Hendrik op den bok. De laatste met het handtaschje van dominée op de knieën, waarvan hij de handvatten angstvallig omknelde.

Juist kwam een jongeman, met een slappen vilten hoed achteloos op zijn blonde krullebol en een blauwe bril op den neus, aan de andere zijde van den weg, het bosch uit.

‘Kent gij dien sinjeur, Lukas?’ vroeg Hendrik. ‘Ik niet,’ antwoordde de koetsier. ‘Ik heb hem meer ontmoet hier in de buurt,’ hernam Hendrik ‘en hoewel ik hem niet thuis kan brengen, is hij mij niet geheel onbekend, daar ben ik zeker van.’ ‘Het zal een schilder zijn,’ zeide Lukas, ‘dat volkje lijkt altijd op elkaar, allemaal slappe hoeden en krulhaar.’

Dijker zat intusschen behagelijk gehuld in een wolk van sigarenrook. ‘Sapperloot,’ zei Lukas, die even over

den schouder had gekeken, 'ik geloof dat dominee in brand staat.' Hendrik schrok hevig en wendde zich snel om, en zag dat dominee zich zelve zat te bewierrooken.

Toen zij aan het station gekomen waren, was de trein er nog niet en terwijl Lukas bij zijn paard bleef, liep dominee in gezelschap van Hendrik het perron op en neder. 'Hendrik,' sprak Dijker, 'zou je me wel een genoeg willen doen?' 'Dominee u weet wel dat ik bereid ben alles voor u te doen,' antwoordde de man en hij kleurde van geestdrift. 'Nu,' sprak Dijker, 'zie dan eens wat van dien Ansel te weten te komen en als hij brieven verzendt, let dan eens op de adressen. Ik vertrouw dien man niet,' zoo ging hij voort 'en het zou jammer zijn als uw goede mijnheer te veel vertrouwen stelde in iemand, die dat niet waardig was. Maar vertel niemand dat ik u dit gevraagd heb en wees vooral voorzichtig dat Ansel zelf er nietsvan bemerkt.' 'U kunt op mij rekenen dominee,' sprak de getrouwe knecht, 'want om u de waarheid te zeggen, vertrouw ik hem ook niet.' 'Zoodra ge iets weet, al is het nog zoo gering, schrijf mij dan,' vervolgde Dijker, 'hier is mijn adres.' Hendrik nam dankbaar het kaartje met de daarbij gevoegde rijksdaalder, als voorschot voor eventueele onkosten, van dominee in ontvangst.

'Die zal zijn best wel doen,' sprak Dijker tot zichzelf, toen hij even later in den trein zat, want hij heeft even veel het land aan dien vent als ik.

IV.

Het jaar liep ten einde. Kerstmis was aangebroken. Het was een dier schoone Kerstmorgens, welke zoo dikwerf worden bezongen. Het had een weinig gesneeuwd, doch voldoende om den hard bevroren grond geheel te bedekken en de winterzon hulde tuinen en velden als in zilveren glans.

Op villa 'Eva' had niet de geringste verandering plaats gevonden. Hochfeld en zijne zuster leefden in

dezelfde stille afzondering en eensgezindheid en Ansel zwijgend en ondoorgrondelijk, verrichtte met zoo mogelijk nog meerdere nauwgezetheid zijne werkzaamheden.

Laatstgenoemde had eenige dagen verlof gevraagd en vertrok reeds vroeg in den voormiddag. Ook Adèle had plan villa 'Eva' voor een paar dagen te verlaten, zij wilde bij eene vriendin te Amsterdam gaan logeeren, die haar reeds herhaaldelijk hiertoe had uitgenoodigd en zoo stond zij dan des namiddags van dienzelfden dag, met haar broeder, die haar naar het station vergezeld had, op hetzelfde kleine perron, waar eenige maanden geleden dominée Dijker zijn gewichtige opdracht aan den getrouwen knecht gegeven had.

Er was nog tijds genoeg, dus bleven broer en zuster nog even staan praten, voor Adèle zich naar het tegenoverliggende perron begaf. Op het oogenblik echter dat zij afscheid nam, werd Adèle door den stationschef, die hen zeer goed kende, er op attent gemaakt, dat zij den overweg nog niet kon passeeren daar eerst de sneltrein, die van de tegenovergestelde richting in aantocht was, voorbij moest zijn. Eenigzins ongeduldig, terwijl Hochfeld met den stationschef bleef praten, liep Adèle naar den rand van het perron en keek in de richting van waar de sneltrein komen moest, toen zij van de overzijde op eens haar naam hoorde roepen. Het was de kleine Koba, het lieve meisje uit de lindenlaan, die met hare moeder op het andere perron ook op den trein stond te wachten.

Verrast wendde Adèle zich om, doch door die snelle beweging verloor ze het evenwicht en stortte van het perron, slechts een paar voet naar beneden, tusschen de rails en juist op dit noodlottig oogenblik kwam de sneltrein met bliksemsnelheid aanstoomen. Eén kreet van ontzetting steeg op uit de monden der aanwezigen, een ieder voelde zich de knieën knikken van ontsteltenis. Maar één was er die zijne tegenwoordigheid van geest niet verloor, het was een jonge man die in de onmiddellijke nabijheid van Adèle had gestaan. Toen

het meisje viel, was hij met één sprong tusschen de rails, vatte Adèle met forschen greep op en beurde haar buiten de baan. Een ondeelbaar oogenblik later vloog de trein voorbij en toen deze gepasseerd was, zagen de ontstelde toeschouwers het meisje ongedeerd opstaan. Maar haar redder? De man die op het vreeselijkst oogenblik niet gearzeld had zijn medemensch ter hulp te snellen? Hij lag een tiental meters ver weggeslingerd. De locomotief had hem slechts even geraakt aan den schouder, als een doodsengel die zijn doodende arm niet behoeft uit te strekken om zijn slachtoffer te treffen.

Op het oogenblik dat de trein kwam aangesneld, was Hochfeld op de knieën gezonken met de handen voor de oogen gedrukt en toen het gevaar voorbij was, duurde het verscheidene minuten eer de doodelijk ontstelde man tot bezinning, was gekomen. Hij liep op zijne zuster toe en terwijl hij haar hartelijk omhelsde, vulden zijne oogen zich met tranen van blijdschap over hare redding.

Intusschen was men den man ter hulp gesneld, die het offer was geworden zijner menschlievendheid. Men vond hem met verscheurde kleederen, deerlijk gehavend, en een gapende wond aan het hoofd. In zijne nabijheid lag een blonde pruik, welker krullende haren waren geverfd met zijn bloed. Behoedzaam nam men hem op en droeg hem naar het station. Vóór echter de treurige stoet het gebouw bereikte, vond er een tooneel plaats, zóo aangrijpend en aandoenlijk, dat alle aanwezigen diep werden getroffen en bij velen de tranen van medelijden in de oogen opwelden.

Toen de gekwetste over het perron werd gedragen, stond onder de vele nieuwsgierigen ook een klein meisje, een lief aanvallig kind. Zij glipte tusschen de menschen door, ook een blik te werpen op het gelaat van den ongelukkige. Een lieve klankvolle stem riep: 'Koba!' maar het kind luisterde niet; blijkbaar wilde ze eerst hare nieuwsgierigheid bevredigen en werkelijk gelukte

het haar, het gelaat van den gekwetste even te aanschouwen. Toen evenwel uitte het kind een schelle, doordringende kreet, smartelijk en klagend riep de kleine herhaaldelijk: ‘Papa! Papa!’ Zij klemde zich aan den man vast en bedekte de slap afhangende hand met kussen.

Ook volgde zij de dragers in de wachtkamer en bleef op pijnlijk schreienden toon haren vader roepen.

Inmiddels waren nog drie personen daar binnengetreden; het waren Hochfeld, Adèle en eene schoone, statige dame. Eerstgenoemden liepen op de tafel toe, alwaar men moeite deed de bewustelooze in het leven terug te roepen en beiden uitten een kreet van groote verrassing, want toen zij naderbij waren gekomen, blikten Hochfeld en zijn zuster in het nu marmer-bleeke gelaat van Ansel de secretaris.

Het kind bleef intusschen voortjammeren. Op eens trad de schoone statige vrouw op haar toe en haar ruw bij de hand nemende zeide zij: ‘kom Koba, vooruit, de trein wacht niet.’

Maar het kind klemde zich vast aan de kleederen van Adèle en was niet te bewegen de plaats te verlaten.

De verbaasde omstanders konden geen verklaring vinden van dit zonderling tooneel, maar toen de stationschef vroeg, terwijl hij zich tot de dame wendde: ‘Is deze heer uw echtgenoot, mevrouw?’ en hij wees op de gewonde, loste haar antwoord, dat slechts uit één woord bestond, de geheele verhouding op; zij zeide slechts dat éene woord ‘g e w e e s t’. ‘Blijf maar hier,’ zoo richtte zich de dame weder tot het kind. ‘Juffrouw Hochfeld zal wel voor u zorgen, ik moet naar den trein’ en zij vertrok na met een koelen hoofdknik de aanwezigen gegroet te hebben.

Drie weken zijn sedert bovenvermelde gebeurtenis verlopen. Het is nog vroeg in den avond en Hochfeld zit in een gemakkelijke fauteuil in zijne studeerkamer. Het lamplicht valt op zijn gelaat en hij ziet er bezorgd

uit. De inhoud van den brief, die geopend voor hem ligt, schijnt hem alles behalve aangenaam te stemmen, hij raakt in gedachten verzonken, en het schijnt een moeielijk probleem dat opgelost moet worden. Zoo verstrijkt een geheel uur. Eindelijk springt Hochfeld op. Zijn gelaat teekent weder de gewone kalmte, zijn besluit scheen genomen.

In de huiskamer waarheen hij zich begeeft zit Adèle te lezen en schijnt zóo verdiept in hare lectuur, dat ze haar broeder niet hoort binnentreden. Hochfeld beschouwt een oogenblik het lieve kopje, toen trad hij nader en terwijl hij den brief te voorschijn haalt, zegt hij: ‘Lees dezen brief eens aandachtig door, Adèle, en zeg mij hoe ge over den inhoud denkt.’ Eenigszins verwonderd voldeed Adèle terstond aan dit verzoek en terwijl ze leest teekenen zich verwondering, schrik, verontwaardiging, ja allerlei gewaarwordingen, op haar bewegelijk gelaat af. Op eens scheen het haar te machtig te worden, want nog voor ze aan 't eind is van den tamelijk langen brief, wierp zij dien heftig op de tafel onder den uitroep, ‘welk een gemeene laster’.

‘Dat was ook mijn eerste gedachte,’ meende Hochfeld, ‘maar ik bedacht ook al spoedig dat Dijker, al overdrijft hij wellicht een weinig, niet zoo iets zal schrijven, zonder overtuigd te zijn dat het waarheid is, daar is hij trouwens ook te voorzichtig voor.’

‘Dat kan zijn,’ riep Adèle, roet oogen fonkelend van verontwaardiging, ‘maar dan is de man ook onschuldig, dan is hij een martelaar, onschuldig veroordeeld, meedoogenloos uit de maatschappij en uit zijn huis gebannen.’ Terwijl Adèle dit zeide verborg zij het gelaat in de handen en barstte uit in hartstochtelijk snikken.

Hochfeld bewaarde eenigen tijd het stilzwijgen. Er was hem op eens iets duidelijk geworden wat de gevoelens betrof die Adèle omtrent zijn secretaris moest koesteren. Vroeger had hij nimmer nagedacht over den mogelijken indruk, dien een sympathiek man als Ansel, op

een meisje als zijne zuster zou kunnen maken en hij vond zichzelf op het oogenblik al heel dom dit niet eerder te hebben bemerkt; toch evenwel bedacht Hochfeld dat het ongeval aan het station, zeer geschikt was geweest, om meer dan dankbaarheid bij zijne zuster op te wekken.

Juist werd er zacht aan de kamerdeur getikt en beiden keken verbaasd op, want Ansel zelf trad binnen. Hij wenschte op zachten doch beleefden toon, goeden avond, en vroeg vervolgens, terwijl hij zich tot broeder en zuster wendde: 'Hebt u heden avond ook gelegenheid tot een wellicht vrij langdurig onderhoud?' 'O zeker,' antwoordde Hochfeld, terwijl hij Ansel een stoel aanbood, 'als uwe krachten zulks veroorloven.' 'Dat zal hoop ik, wel gaan,' antwoordde de secretaris en zette zich neder.

Mocht Ansel vroeger al een zeer interessant uiterlijk gehad hebben, nu hij daar zat, binnen den lichtcirkel van de lamp, zoodat zijn gelaat door 't volle licht werd beschenen, was het thans zeer opvallend, temeer daar hij ook lichamelijk veel moest geleden hebben in den laatsten tijd, want de geregelde trekken kwamen op het nu vermagerd gezicht, scherp uit en maakten het hoogst sympathiek.

Toen men hem na het ongeval, en nadat hij tot bewustzijn was gebracht, onderzocht, bleek het dat behalve een gapende wond aan het hoofd, ook zijn rechter schouder ontwricht was. Onmiddellijk en met de grootste behoedzaamheid, werd Ansel naar villa 'Eva' vervoerd, om daar verpleegd te worden, en ware die verpleging niet zeer zorgvuldig geweest, dan zouden de hevige koortsen die elkaar opvolgden, hem zeker hebben doen bezwijken. Maar de verzorging was niet alleen uiterst nauwgezet, maar tevens liefderijk; want de liefde zelf hield wacht over het klaarblijkelijk reeds zoozeer geteisterde lichaam.

Koba, het lieve kleine meisje, was ondanks herhaalde pogingen niet uit de villa, zelfs niet uit de kamer te verwijderen geweest, zij klemde zich als een wilde kat

vast aan de gordijnen van het ledikant, waarin de zieke lag te ijlen en riep steeds, ‘Papa! Papal’ zoodra men haar poogde weg te brengen. Vooral in 't belang van den patient, raadde de dokter aan, de kleine haar zin te geven en zoo was het meisje heden nog op de villa en sliep op dit uur reeds den slaap der onschuld op de kamer van Ansel.

Zooals gezegd, was het nu reeds drie weken geleden, dat het ongeval plaats greep en nog had Hochfeld uit den mond van Ansel geene opheldering gekregen omtrent zijne tegenwoordige verhouding tot de dame in de wachtkamer van 't station, de moeder van de kleine Koba. Hij had hierover ook niets willen hooren, zoolang Ansel niet volkomen hersteld was en heden had deze voor 't eerst zijn kamer verlaten.

‘Na hetgeen er voorgevallen is en meer nog de aanwezigheid van het kind,’ zoo begon Ansel tot inleiding, ‘hebt u eenigzins het recht uit mijnen mond eene verklaring omtrent een en ander te vernemen en hoewel het in ieder geval mijn plan was, u alleen te dien opzichte in te lichten, heb ik na rijpelijk overleg besloten, u mijn geheelen levensloop mede te deelen, daar de eene gebeurtenis te nauw met de andere in verband staat, om er iets van te kunnen verzwijgen; bovendien ben ik overtuigd, dat noch u, mijnheer Hochfeld, noch u mejuffrouw, mij zullen veroordeelen, ofschoon het u evenwel uit mijn verhaal zal blijken, dat de schijn tegen mij is.’

‘Wij zijn u beiden veel verplicht mijn waarde Ansel,’ zoo viel Hochfeld hem in de rede ‘en stellen daarom te veel belang in uw lot, dan dat het vernemen van uw levensgeschiedenis ons geene belangstelling zou inboezemen, en, wees gerust, al zou de geheele wereld tegen u zijn, wij althans vertrouwen u en zullen u niet blindelings veroordeelen.’

Een dankbare blik van Adèle beloonde Hochfeld voor deze woorden, ook Ansel uitte zijn dank hier voor.

V.

‘Mijn ware naam is Ferdinand Anserelli en ik ben van Italiaansche afkomst,’ zoo ving de secretaris zijn verhaal aan. ‘Mijne grootouders behoorden tot de aanzienlijkste ingezetenen van Milaan en tengevolge van politieke verwickelingen moest mijn grootvader zijn land verlaten; hij was toen reeds weduwnaar en zijn zoon, mijn vader, vergezelde hem op zijn vlucht. Hij vestigde zich in Nederland, maar zijn verbanning overleefde hij niet lang, want reeds twee jaren na zijn komst hier, overleed hij.

Mijn vader was toen nog slechts een knaap van tien jaren en ware het niet dat de famielje bij wie zij kamers bewoonden, zich zijner hadden aangetrokken, hij zou zeer zeker in hoogst onaangename omstandigheden zijn geraakt, want er was nauwelijks geld genoeg om eene behoorlijke begrafenis voor zijn armen vader te bekostigen.

Mocht mijn vader tot dit tijdstip een degelijke opvoeding hebben genoten, zijne pleegouders bleven daarin niet ten achter. Hierdoor en door zijn schranderen geest en ook nog door den bijstand van een rijken landgenoot van hem, werd hij in de gelegenheid gesteld te studeeren voor arts en op betrekkelijk jeugdigen leeftijd mocht hij als zoodanig promoveeren.

Mijne moeder was de jongste dochter der famielje die zich zoo liefderijk over mijn vader hadden ontfermd, en ik kan u verzekeren dat dit huwelijk volmaakt gelukkig was, terwijl ik hun eenigst kind was. Helaas! dat ik mijne lieve ouders reeds zoo vroeg moest missen, zij stierven bijna op éenen dag. Mijn vader had een kwaadaardige ziekte bij een zijner patienten opgedaan en mijne moeder die zijne verpleging aan niemand anders wilde overlaten, werd mede het slachtoffer.

Die ramp trof mij vreeselijk. Ik was toen ruim tweeën-twintig jaren oud en had al een uitstekende positie op een kantoor te Amsterdam. Deze zaak was een filiaal van het groote handelshuis Flavell & Co. te Londen.

Mijn chef was een Italiaan van geboorte en een groot vriend mijns vaders; volgens zijne belofte werd ik door hem aan de Engelsche chefs als zijn opvolger voorgesteld, want daar hij reeds op jaren was, zou hij eerlang zijn betrekking neerleggen. Dit laatste evenwel, geschiedde in de eerstvolgende jaren niet, want er braken moeilijke tijden aan voor het huis Flawell & Co., die ook hier te lande de aanwezigheid vorderde van een in zaken doorkneed man, als de heer Moulone, zoo was de naam van mijn chef.

Het was èen treurige tijd dien ik na den dood mijner ouders beleefde, wij waren ook zoo gelukkig met elkander, ja het greep mij zoodanig aan, dat mijne gezondheid ernstig werd bedreigd en ik genoodzaakt was eenigen tijd verlof te vragen om mijne geschokte zenuwen door de frissche buitenlucht te doen aansterken.

Aldus geschiedde en ik toog naar het Gooiland en nam mijn intrek in een eenvoudig landelijk pension. Nu logeerden aldaar terzelfder tijd een zekere heer Breeland, met zijne dochter, een mooi meisje van ongeveer twintig jaren.

Eerstgenoemde was reeds een man op leeftijd, en het was tot herstel van zijne gezondheid, dat vader en dochter daar vertoefden.

Zooals ik bij toeval vernam, was de heer Breeland gefortuneerd, zelfs rijk, maar gierig.

Hoewel nog onder den indruk van het groote verlies dat ik geleden had, kon ik toch waarlijk de oogen niet sluiten voor de bekoorlijkheden van Margaretha Breeland, want ze was dagelijks in mijne nabijheid, kortom, de droeve herinneringen werden flauwer, wel dacht ik nog steeds aan mijne ouders, maar niet meer zoo smartelijk als vroeger. Dit schreef ik toe aan den terugkeer van mijne gezondheid, maar inderdaad was de aanwezigheid van Margaretha hiervan de oorzaak, want ik zocht zooveel mogelijk haar gezelschap en zij ontweek mij niet.

Tegen het einde van mijn verloftijd, was ik ernstig op het schoone meisje verliefd en voor ik weder naar Amsterdam terugkeerde, was ik met Margaretha Breeland geëngageerd.

De oude heer had eerst wel eenige bezwaren gemaakt toen hij vernam dat ik geen vermogen bezat, maar mijne uitstekende positie en nog betere vooruitzichten, daarbij mijne verzekering dat ik zijne dochter zonder eenigen bruidschat wilde huwen, deden hem eindelijk zijn toestemming geven.

Onze verloving duurde slechts één jaar, toen zijn wij gehuwd. Ons huwelijksreisje maakten wij naar den geboortegrond mijns vaders.

De dagen die nu volgden waren voor mij zeker wel de gelukkigste die een menschenkind kan beleven, en toen ons een dochter werd geboren bleef er waarlijk niets meer te wenschen over. Spoedig zou het evenwel blijken dat mijn geluk zijn hoogste toppunt had bereikt.

Hoewel mijne vrouw vóór haar huwelijk een zekere afgemetenheid eigen was, kon men dit toch geen koelheid noemen. Na hare bevalling echter kreeg zulks meer het karakter van koude onverschilligheid; dit werd allengs erger, zoodat zij na verloop van eenige maanden, een geheel andere vrouw was als in 't begin van ons huwelijk.

Vijf jaren gingen voorbij. Mijne inkomsten vermeerderden en hoewel ik nog niet officieel als chef was aangesteld, nam ik toch al sedert lang die functie waar. De zaken breidden zich snel en voordeelig uit, ik stond aan het hoofd van een talrijk personeel. De heer Moulone zou binnenkort aftreden, zoodat ik dan inderdaad als hoofd der firma voor Nederland zou worden benoemd.

Mijne vrouw was lichamelijk, tot een exempel van schoonheid ontwikkeld. Ons kind was een engel. Toch ontbrak mij iets en ik gevoelde maar al te zeer hoe het voornaamste onze woning ontvlood, niettegenstaande onze welvaart. Het was de liefde mijner vrouw. Hoe dit

treurige leed was ontstaan en bleef voortknagen als een worm in eene schoone en rijpe vrucht, zal altijd wel een onopgelost raadsel blijven, maar ik die haar liefhad, leed ontzettend door hare gevoelloosheid. Mijn leed hoe grievend ook, was nog maar kinderspel, vergeleken bij het lijden dat mij te wachten stond.

Op zekeren morgen, ik maakte juist toebereidselen om op reis te gaan, ik moest nl. naar Londen, werd een heer bij mij aangediend wiens naam mij geheel onbekend was. Ik was op mijn privaat-kantoor en de bezoeker trad tamelijk vrijpostig, direct achter den bediende, binnen. Toen wij alleen waren stelde hij zich voor als inspecteur van politie en verzocht mij hem te willen vergezellen naar het hoofdbureau. Ik was ten hoogste verbaasd en op mijne vraag waartoe mijn tegenwoordigheid aldaar noodig was, verklaarde hij dit niet te weten. Evenwel was ik dadelijk bereid aan zijn verlangen te voldoen, hij had een rijtuig medegebracht en spoedig was het politiebureau bereikt. Mijn geleider bracht mij onmiddellijk naar het bureau van den hoofdcommissaris.

Onderweg had ik gedacht aan de politieke loopbaan mijns grootvaders en dat men mij wellicht iets had te vragen over het eventueele bestaan van sommige stukken, ik koesterde dus niet de minste argwaan. Maar spoedig zou het mij blijken, dat, had ik mij doodelijk ongerust gemaakt, hiertoe alle reden bestond. Om kort te gaan, ik was aangeklaagd als falsaris. Er was een aanzienlijk bedrag uitbetaald door den bankier van het huis Flavell & Co. en de handteekening van de cheque, die hiertoe werd gepresenteerd, bleek bij nader onderzoek valsch te zijn. Het was de handteekening van den heer Flavell zelve welke bedriegelijk was nagemaakt. De kassier van het bankiershuis en verscheidene getuigen, die bij de uitbetaling tegenwoordig geweest waren, verklaarden als uit één mond dat ik zelf het bedrag geïnd had. Mijn alibi was niet te bewijzen en niettegenstaande mijn ontkennen en wat ik ook tot bewijs mijner onschuld mocht

aanvoeren, en hoe welsprekend mijn verdediger ook zijn mocht, ik werd schuldig bevonden en veroordeeld tot twee jaren gevangenisstraf.

Inmiddels had men hemel en aarde bewogen, om het nog steeds vermiste geld terecht te brengen, doch alles bleef vruchteloos. Dit was voor mij zelf natuurlijk even zeer een raadsel. Eindelijk vond men in mijn schrijftafel een handleiding voor het Bacaratspel, dat ik uit nieuwsgierigheid eens gekocht had en nu maakte men daar uit op, dat het gestolen geld gediend had om speelschulden te dekken.

Mijn gevangenschap was niet zwaar, ik verrichte eenige administratie voor den directeur en deze was een verstandig en humaan mensch. Dikwijls sprak hij mij moed in wanneer ik oogenblikken van neerslachtigheid had, ook genoot ik door zijne bemiddeling, velen faciliteiten.

Even voor mijne veroordeeling had ik mijne vrouw en kind het laatst gezien, ik werd daarna getransporteerd naar eene andere gevangenis en sedert zag ik hen niet meer. Mijn brieven werden wel door mijne vrouw geregeld beantwoord, doch de inhoud was nooit geschikt om een man, zoo zwaar beproefd als ik, eenigen moed of vertrouwen in de toekomst in te boezemen, er was zelfs niet uit op te maken of zij wel van mijn onschuld overtuigd was.

Maar ik sprak van beproeving, alsof het hoogste toppunt toen reeds bereikt was, o neen, nog veel zwaarder ramp moest mij treffen.

Op zekeren morgen, ik was door het lezen van een goed boek, dat een vriendelijke geestelijke mij had geleend, in eene tamelijke stemming, trad de directeur op mij toe. Mijn vriend zeide hij, sedert eenige maanden heb ik u nu opmerkzaam gadeslagen en afgaande op de veronderstelling dat ge onschuldig zijt, bewonder ik den moed dien gij betoont. Ik zeg u dit, zoo vervolgde hij, naar aanleiding van eene nieuwe beproeving die u wacht.

Natuurlijk keek ik verbaasd op over deze inleiding,

die niets goeds voorspelde, en ik dacht onmiddellijk aan mijn vrouw en kind, want de man kende mijn geheelen levensloop.

Is mijn vrouw of kind dood, riep ik uit, doodelijk verschrikt. Neen, zoo erg is het niet, antwoordde hij, zie hier, lees dit en toon u een man. Dit zeggende overhandigde hij mij een document en verwijderde zich.

Eenige oogenblikken zweeg Ansel. Tot nog toe had hij zonder eenige stoornis, eenvoudig en kalm zijn belangwekkend verhaal voorgedragen, nu evenwel overmande hem de aandoening, door het weder oprakelen dezer droevige gebeurtenis. Door een teugje wijn weder aangesterkt, vervolgde hij evenwel spoedig zijn geschiedenis.

Ik kon, ik wilde niet gelooven wat ik las en toch, ja het stond er, helaas maar al te duidelijk. Mijne vrouw had echtscheiding gevraagd en verkregen, ons huwelijk was ontbonden.

De eerste dagen welke op deze ontzettende tijding volgden, bracht ik door in volslagen zinneloosheid.

Dat ik niet geheel waanzinnig ben geworden, zal mij altijd blijven verwonderen, het was dan ook de gedachte aan mijn kind, mijn kleine lieveling, die mij staande hield. De lijd stond intusschen niet stil en hoe eentonig ik mijn dagen ook sleet, de eenzaamheid werd mij toen lief en mijne boeken waren mijne vrienden. Aldus waren de twee jaren spoediger verstreken dan ik in 't begin had durven denken.

Zoo brak dan de laatste dag aan, dien ik als gevangene zou doorbrengen. Tegen den avond noodigde de directeur mij in zijn bureau, de goede man wenschte mij bij 't scheiden nog eenigen moed in te spreken. Tracht nooit zeide hij o.a. u zelve het leven te benemen dat God u geschonken heeft, wacht uw tijd af, want zijt gij inderdaad onschuldig, dan zal zulks toch zeker eenmaal aan het licht komen.

Ik zeg u dit, nu ge de maatschappij wederom intreedt en zoo het u mocht tegenloopen, gij allicht tot de een of andere wanhopige daad mocht overgaan.

Door den invloed van dezen edelen man, werd ik ook bij Mr. Wenke aanbevolen en het toeval wilde dat mijne vrouw zich in deze buurt bevond, hetgeen mij reeds vooruit bekend was.

Zoo kwam ik, de ontslagen gevangene, in uw vreedzaam huis. Gij hebt mij nooit gevraagd naar mijn verleden en daar ben ik u dankbaar voor.

Zoo nu en dan kon ik mijn kind in de verte aanschouwen, want aanspreken durfde ik het niet, ook zou zij mij niet herkend hebben, want tot dit doel vermomde ik mij een weinig. Toevallig vernam ik dat mijne vrouw met Kerstmis naar Amsterdam zou vertrekken en sedert dien morgen was ik aan het station, om haar te volgen en haar verblijfplaats te weten te komen; ook koesterde ik de hoop mijn kind, al was het dan ook als vreemde, eenige woorden te kunnen toespreken.

‘Mijn verhaal is ten einde,’ zoo besloot de secretaris; ‘mijn bekentenis is volledig en ik ben bereid uw huis te verlaten. Reeds had ik mij op een scheiding voorbereid, want de waarheid zou niet lang meer voor u verborgen gebleven zijn. Uw knecht Hendrik volgt mij sedert de laatste maanden als mijn schaduw, en deze wel wat eigenzinnige, doch overigens goede oude, schijnt zulks op last van iemand te doen, die mij uwe genegenheid wil ontnemen.’

Nu nam Hochfeld het woord en hem nog bij den aangenomen naam noemende, sprak hij aldus: ‘Mijnheer Ansel, wees niet bevreesd dat wij u niet gelooven, want juist nu wij uwe geschiedenis uit uw eigen mond hebben vernomen, gevoelen wij dat gij onschuldig zijt.’

‘Gij hebt mijne zuster het leven gered, ik wil op mijne beurt u het leven trachten weer te geven door uw onschuld aan het licht te brengen. Wat de spionage van Hendrik aangaat, zult u uit dezen brief wel kunnen bemerken wie hem daartoe aanspoorde.’ Dit zeggende overhandigde Hochfeld aan den secretaris denzelfden brief, welken Adèle met zooveel verontwaardiging had gelezen.

Het schrijven was van dominee Dijker, en luidde aldus:

Geachte Vriend Hochfeld

Onder mijne vroegere gemeentelieden, waart gij degene waar ik de meeste vriendschap van genoot. Uwe steeds vriendelijke ontvangst, uw gastvrij onthaal, kortom een en ander stemde mij tot dankbaarheid, dus acht ik mij ook verplicht u te behoeden voor een gevaar, hetwelk u wellicht boven 't hoofd hangt... Om kort te gaan, er is iemand in uw huis in wien gij veel vertrouwen stelt en die dat vertrouwen niet waardig is, schrik dus niet mijn vriend, indien ik u mededeel dat het Ansel uw secretaris is, dien ik bedoel. Deze man heeft twee jaren in het tuchthuis doorgebracht voor het vervaardigen van valsche wissels.

Natuurlijk ben ik van meening, dat hij, zoowel als ieder ander menschenkind, zijn leven kan beteren, toch geef ik u de ernstige waarschuwing, wees op uw hoede. Het best zou zijn voor hem een andere werkring trachten te vinden, want bij u is hij maar al te zeer aan verleiding blootgesteld. Ik wil u hierbij wel behulpzaam zijn. Eene vereeniging, waarvan ik de eer heb president te zijn, stelt zich ten doel, gevallen medemenschen op te heffen en aan de Maatschappij terug te geven, deze zal hem gaarne allen bijstand bieden.

Daarna volgde nog eenige beschouwingen en wenken, die nog wel een paar bladzijden besloegen, en de brief eindigde met de belofte van spoedig weer eens op villa 'Eva' te zullen komen.

Anserelli gaf den brief terug, een medelijdend lachje plooid zijne lippen.

'Herinnert gij u nog,' vroeg hij, 'dat dominee Dijker den laatsten avond van zijn verblijf hier eene geschiedenis vertelde?'

'Was dat uwe geschiedenis,' zoo viel Adèle hem inde rede. Zij herinnerde zich nu alles van dien avond, het vioolspel, ook hoe verontwaardigd zij was, hoe warm zij

de zaak van den onbekende bestreden had en een hooge blos kleurde hare wangen.

‘Ja, dat was mijne geschiedenis,’ vervolgde Anserelli. ‘Ik gevoelde mij toen diep rampzalig en toch was uw zachtmoedig oordeel een balsem op dien wond.’

Kort daarop nam hij afscheid. Hochfeld en Adèle gaven hem nogmaals de verzekering dat zij geloofden aan zijn onschuld en dat hij daarop gerust zijn hoofd kon nederleggen.

Broeder en zuster hadden hierop nog een ernstig onderhoud, dat tot laat in den nacht werd voortgezet.

VI.

Men schreef reeds Februari en het weder was bijzonder zacht voor dien tijd van het jaar. Op het terras, achter de villa ‘Eva’ liep Anserelli op en neder, hij was nu geheel hersteld, ook zijn gelaat had een opgeruimder tint.

Hij keek naar den tuin, waar zijn dochttertje met twee jonge terriers speelde en dartelde dat het een lust was.

Koba was nog altijd op de villa. Voor een paar weken geleden had Hochfeld zelve een bezoek gebracht aan de moeder van het meisje, Mevrouw Breeland, zooals ze zich liet noemen, om deze eens te polsen of er ook mogelijkheid bestond het kind voorgoed aan Anserelli af te staan. Mevrouw Breeland verklaarde echter wel bereid te zijn Koba voorloopig bij haar vader te laten, maar dat het van velerlei omstandigheden zou afhangen, of ze haar kind geheel en al aan haar gescheiden echtgenoot zou afstaan. Hochfeld had toen den indruk gekregen, dat Mevrouw zich wel zou laten vinden en besloot, als de zaak toch als handel moest beschouwd worden, ter gelegener tijd zijn aanbieding te doen.

Het spel der kleine werd gestoord door de komst van een vreemdeling. Het was een tener man, van middelmatige grootte, met een onbeduidend uiterlijk, behalve de oogen, deze waren donkerblauw van kleur en van

eene opmerkelijke bewegelijkheid. Hij was als het ware begraven in een zwaren ulster en zijn hoofddeksel, een plat soort fantasiehoed, gaven hem een eenigszins kosmisch aanzien.

Het kind schrok een weinig toen de vreemde op haar toetrad, want niet zooals een ieder deed, had hij aan de voordeur der villa aangebeld, doch was langs het huis gegaan, wellicht aangetrokken door het gekef der honden.

‘Is uw papa thuis, jongejuffrouw?’ aldus vroegde de man. Koba wees op haar vader, die ook eenigszins verwonderd van het terras den vreemdeling aanschouwde. Deze zag daarop naar boven en Anserelli ontwarende, maakte hij een werkelijk gracieuse buiging en nam beleefd zijn hoed af. Waren er meer toeschouwers in de nabijheid geweest, men zou zeker een uitbundig gelach vernomen hebben, want de man ontdekte een schedel, kaal gelijk een billardbal en geleek nu door zijn dikke kleedij, veel op een reusachtigen vogel met kaalgeplukten kop. Zonder dralen echter besteeg hij de trappen van het terras en bij Anserelli gekomen, fluisterde hij hem iets toe; deze zag hem toen verwonderd aan, doch noodigde hem uit hem te volgen, een oogenblik later traden beiden het vertrek binnen, dat tot kantoor was ingericht en waar juist Hochfeld zich bevond.

De zonderlinge vreemdeling was de heer Louwrens Tips, ex-rechercheur van politie, thans ongeveer in dezelfde kwaliteit werkzaam voor particuliere aangelegenheden. Hij noemde zichzelf zaakwaarnemer en was ook als zoodanig alleen te Amsterdam bekend.

Hochfeld had al heel wat moeite gedaan om een nieuw onderzoek te doen instellen in de zaak van Anserelli. Maar op welke gronden, vroeg men hem steeds, want zijn eigen onbegrensd vertrouwen in de onschuld van zijn secretaris was toch niet voldoende, dat begreep hij zelf ook.

Eindelijk ried Mr. Wenke hem aan, langs anderen weg de operatie te beginnen en een bekwamen speurhond in

dienst te nemen die de gronden moest opdiepen, waarop een vernieuwd onderzoek kon worden gebouwd. Als zoodanig was Louwrens Tips aanbevolen, deze moest een mirakel van slimheid zijn. Noch Hochfeld, noch Anserelli, zagen in dat armzalig kereltje, dat nu ontdaan van zijn zware ulster, als een schooljongen voor hen stond, den gladden speurhond die hen was afgeschilderd.

Wel is waar sprak hij zacht en toch duidelijk en zakelijk, geen woord te veel of te weinig, maar den indruk dien hij maakte was bepaald niet in zijn voordeel.

‘Ik heb,’ zoo sprak Tips, nadat hij het verhaal van Anserelli met groote attentie had aangehoord, ‘ook nog eenige aantekeningen gemaakt uit de gegevens die Mr. Wenke mij aan de hand deed, en wat het meest tot de schuldig verklaring zal hebben bijgedragen, zal wel de getuigenis geweest zijn van den kashouder der Bankiersfirma en ook nog andere getuigen, die eenstemmig verzekerden dat de beschuldigde in eigen persoon het bedrag had geïncasseerd; dit punt is dus het meest belangrijke. Wel heeft de heer Anserelli zijn handteekening, voor ontvangst op de keerzijde der cheque, voor valsch verklaard, maar tegen zoovele getuigen was die verklaring totaal nutteloos.’

Tips vroeg nu nog eenige bijzonderheden, welke hij zorgvuldig aantekende. Voor het afscheid nemen wendde hij zich echter nog eens tot beide heeren en zeide, terwijl hij op elk woord een bepaalden nadruk legde, als om aan te duiden dat zij belangrijk genoeg waren en dat zijne voorschriften stipt moesten worden opgevolgd: ‘Ik weet nog niet op welke wijze ik mijn onderzoek zal aanvangen en het is zeer wel mogelijk dat u in langen tijd niets van mij hoort. Tracht dan niet met mij in verbinding te komen, op welke wijze ook; tevens moet ik u bepaald afraden, zoolang u niets naders van mij hebt vernomen, naar Amsterdam te gaan.’

‘Deze maatregel,’ zoo vervolgde hij, ‘moet bepaald in acht worden genomen, aangezien zij, die den diefstal

hebben bedreven, op de hoogte kunnen zijn van de stappen welke de Heer Hochfeld tot een vernieuwd onderzoek reeds gedaan heeft en evenzoo een wakend oog houden, om verdere plannen in die richting te verijdelen. Ik zelf heb te dien opzichte reeds alle voorzorgen genomen, ook ben ik dit huis langs een heel bijzonderen weg genaderd. Aldus,' zoo eindigde Tips, 'neem ik nu afscheid en hoop u spoedig goed nieuws te bezorgen, maar....' zoo liet hij er direct op volgen, 'het kan ook weken, zelfs maanden duren, alvorens u iets van mij verneemt, ik bid u wees dan niet ongeduldig, want de minste aanleiding welke eenig vermoeden kon geven dat u met mij in connectie staat, zou noodlottig kunnen zijn en moeite en kosten van vele maanden totaal waardeloos maken. U kunt er overigens staat op maken, dat ik alléén in uwen dienst en voor uwe zaak werkzaam ben.' Dit zeggende dook Tips weer in zijn ulster, maakte weer eene gracieuse buiging en verdween daarop onhoorbaar, den juisten weg volgend in het tamelijk groote huis, alsof hij er jarenlang gewoond had.

Na het vertrek van Tips keken de beide heeren elkander aan, ze konden waarlijk den indruk niet weergeven, dien deze zonderlinge man op hen gemaakt had, maar zeker was het, dat hunne meening omtrent hem eene groote wijziging had ondergaan.

Inmiddels was Tips, op dezelfde wijze willende vertrekken als hij gekomen was, weder in den tuin beland. Hier was, behalve Koba met hare twee hondjes, ook Lucas de koetsier. Tips liep op hen toe en terwijl hij een der terriers scherp monsterde, wendde hij zich tot Lucas en zeide: 'Kunt u mij ook zeggen waar uw heer deze beesten gekocht heeft.' 'Dat is een cadeautje, mijnheer,' antwoordde Lucas met zijne gewone voorkomendheid, 'een cadeautje,' herhaalde hij, 'van een van mijnheer's vrienden. Ze zijn beiden uit één nest en voor circa drie weken uit Engeland gekomen.' 'Uit Engeland, vriend, dat kan niet,' antwoordde Tips, 'althans niet

beide, want deze is van een fokker te Amsterdam. Ik zelf,' zoo lichtte hij nader toe, 'ben een groot hondenuitgever en zou dezen hond uit duizenden herkennen. Voor een paar weken is deze terrier ook inderdaad verkocht, dat weet ik zeker,' 'Er is meer gelijk dan eigen mijnheer,' beweerde Lucas. 'Zeer waar,' antwoordde Tips, 'maar van dezen hond is wat tekening betreft, geen tweede precies hetzelfde.' - 'Is het beestje dan zoo iets bijzonders?' vroeg Lucas. 'Zeker,' antwoordde Tips weder, 'maar alleen vakmannen en liefhebbers merken het op.' 'En wat is dat dan mijnheer?' informeerde Lucas. 'Dat wil ik u wel zeggen,' sprak Tips, 'maar dan moet gij mij beloven eens te onderzoeken, waar het beest gekocht is, en deel het mij dan mede, want ik kom hier wel eens weer.' Lucas knikte toestemmend. 'Let eens op,' hernam Tips, 'ziet gij niets aan den kop.' 'Jawel, hij heeft één zwart oor,' antwoordde Lucas. 'Juist,' zeide Tips, 'of liever het oor lijkt egaal zwart en toch is het niet geheel zwart.' 'Er is toch geen enkel wit plekje in,' weerlegde Lucas. 'Wit is het ook niet,' sprak Tips, 'maar wel bruin en dat is juist het eigenaardige.' Om hetgeen hij sprak te bewijzen, was Tips in zijn ijver met beide knieën op den vochtigen grond gaan liggen. Hij vatte den hond beet en wees Lucas hoe het oogenschijnlijk zwarte oor, voor 't grootste gedeelte omzoomd was met een bruinen rand. Lucas was nu overtuigd dat Tips in zooverre gelijk had, echter hield hij vol dat de hond uit Engeland was gekomen. 'Informeert dat maar eens,' zeide Tips, 'en ge zult zien dat ik gelijk heb. Ik zou geen hondenuitgever zijn,' sprak hij, als tot zich zelve. Toen spoedde hij zich ijlings voort, blijkbaar had hij zich door zijn liefhebberij geheel laten meeslepen. Indien Hochfeld en zijn secretaris het zooeven gevoerde gesprek gehoord hadden, zouden zij nu omtrent den persoon van Tips geheel en al op een dwaalspoor zijn gebracht.

VII.

Op een Zondagvoormiddag, in het laatst der maand Mei, naderde langs het voetpad dat van een der hoofdwegen op de achterzijde van den tuin van villa 'Eva' uitliep, een eenzaam wandelaar. De man had het voorkomen van iemand uit den kleinen burgerstand; eigenlijk een volmaakt type van een kantoorlooper, die uitgelokt door het schoone weder, zijn eenigen vrijen dag in de week buiten het zenuwachtig stadsgewoel wenschte door te brengen, en door zijne totale onbekendheid met de streek waarin hij zich bevond, van den gewonen wandelweg was afgedwaald. Dit laatste scheen inderdaad zoo te zijn, want de man stond gedurig stil en keek om zich heen. Eindelijk evenwel scheen hij een besluit te nemen, want zonder verder dralen liep hij opeens naar het hekje in den haag, die van achteren den tuin omzoomde en spoedig wandelde hij tusschen het jonge groen, zich blijkbaar verlustigend in het schoone lenteweder.

Lucas was juist bezig met inspanssen, toen de vreemdeling, die zoo vrijpostig Hochfeld's grondgebied had betreden, bij den stal aankwam. 'Kunt u mij ook inlichten, waar ik de heer Hochfeld kan vinden?' was zijne vraag, zonder het verwonderde gezicht van Lucas over zijn plotseling verschijnen te willen opmerken.

De koetsier beschouwde den vreemdeling met eenig wantrouwen. Blijkbaar maakte de man met zijn kaal zwart pakje, en zijn alles behalve fonkelnieuwe hoed, op hem een niet bepaald gunstigen indruk. Hij was dan ook op 't punt hem eerst af te vragen wat hij van zijn heer verlangde, toen een hondengekef den vreemdeling deed omzien en zich daarna verwijderen.

Hochfeld daalde juist de treden van het terras af, vergezeld van zijne twee terriers, die luidkeffende voor hem uitsprongen.

De vreemdeling liep recht op hem toe en beleefd zijn hoed afnemend, vroeg hij, op eenigszins, familiären toon:

‘Mijnheer Hochfeld mag ik u een oogenblik afzonderlijk spreken?’ Ook deze beschouwde den man met eenig wantrouwen, evenwel wenkte hij hem te volgen. In de gang sprak de vreemde, terwijl hij op een der terriers wees, die ook hierheen hun meester waren gevolgd: ‘Nu weet ik zeker dat deze niet uit Engeland, maar wel degelijk uit Amsterdam afkomstig is.’ Hochfeld zag den man vragend aan bij deze onverwachte mededeeling. ‘O, dat is waar ook,’ zeide de vreemde, ‘hoe zou u mij zoo ook herkennen.’ Zij traden toen juist de spreekkamer binnen. ‘Zie hier!’ Dit zeggende nam hij den tamelijk zwaren haardos van het hoofd, rukte den ringbaard af, wreef zich over de wenkbrauwen, die daardoor van kleur veranderden, nam het lorgnet af dat hij droeg, en zoodoende, ontpopte zich de vreemde man in den persoon van Tips, tot groote verbazing van Hochfeld.

Inderdaad het was Tips, die na een driemaandelijksche afwezigheid, eindelijk weer te voorschijn kwam.

‘Mijnheer,’ sprak Tips, ‘het hoofddoel van mijn komst is den heer Anserelli een paar vragen te doen.’ Met een pardon hield hij Hochfeld terug, die reeds was opgestaan om zijn secretaris te halen. ‘Vooraf,’ hernam hij, ‘wenschte ik aan u alléén een kort verslag te doen van mijne werkzaamheden, want daar ik bijna zeker ben op het goede spoor te zijn, is het beter den heer Anserelli nog maar onkundig te laten; hij zou te onrustig worden en door een enkel woord de geheele operatie kunnen doen mislukken. Men mocht eens lont ruiken en hier komen spioneren.’

De heer Tips begon zijn verslag aldus: ‘Overijling is nooit goed, maar vooral in mijn vak geheel verkeerd, ja zelfs gevaarlijk; daarom besloot ik eerst een paar dagen rond te boemelen voor ik uw zaak ter hand nam. U weet waar het kantoor van Flavell & Co. gelegen is, dus begrijpt u wel dat er in die buurt geene gelegenheid is een kamer of kantoorlokaal te huren, om van daaruit waarnemingen te doen en daarom besloot ik een anderen wel moeie-

lijker weg in te slaan, doch in ieder geval meer afdoende.

Vooreerst informeerde ik wie de kantoorknecht der firma was, waar hij woonde, zijn positie enz. Deze man verdiende wel is waar een tamelijk weekloon, maar had een groot gezin. Nu hebben menschen van ons beroep, vrienden in alle standen der maatschappij en zoo heb ik er gelukkig ook velen, en menschen waar ik in tijd van nood volkomen op kan rekenen. Een dezer vrienden, een invloedrijk man, wiens naam ik niet noemen zal, bewerkte op mijn verzoek, dat de kantoorknecht van Flavell & Co. een veel betere positie werd aangeboden, de man hapte toe, zijn plaats werd dientengevolge vacant en ik werd, ook weer door bemiddeling van mijn vriend, als zijn opvolger aanbevolen en kreeg de betrekking; dus kwam ik om het zoo eens te noemen, midden in de schaapskooi terecht.

Twee maanden verliepen, mijn werk was gemakkelijk genoeg, ook had ik een dergelijk baantje wel meer bij de hand gehad. Al dien tijd werd ik niets gewaar, hoe nauwkeurig ik ook oplette. Het personeel, van den heer Moulone af tot den jongsten klerk, bestond uit menschen, die ik tot geen misdrijf in staat achtte, allen waren gewone fatsoenlijke menschen. Sedert het vertrek van den heer Anserelli was er ook niemand ontslagen en ik moet u eerlijk bekennen, ik begon er reeds over te denken mijne pogingen in die richting te staken toen er iets voorviel, op zich zelf zeer gering, zoo zelfs, dat ik er in gewone omstandigheden nauwelijks op gelet zou hebben.

Zooals u wellicht bekend is, bewoont de heer Moulone, hoewel ongehuwd, eenige vertrekken boven het kantoor. Na het sluiten begaf hij zich dan door een zijdeur naar zijne kamers. Nu gebeurde het dat de heer Moulone zich op een middag niet wel gevoelde en niet op het kantoor verscheen. Zooals overal en altijd was het ook hier, de heeren klerken gevoelden zich geheel vrij zonder de aanwezigheid van den chef, en er kwam nog bij dat het toen zeer stil was in zaken. Er werd druk ge-

sproken en het hoofd-onderwerp was een zekere David, zooals zijn voornaam luidde, waarbij hij steeds in het gesprek genoemd werd. Een der jongelui beweerde David gezien te hebben, wel piek fijn in de kleeren, maar knapjes aangeschoten. Van uit het afgeschoten hoekje, dat mij als zitplaats was aangewezen, hoorde ik het gesprek aan en maakte er uit op dat genoemde David een neef was van den heer Moulone, dat hij voor een paar jaren geleden zijn oom zelfs hier op het kantoor dikwijls lastig kwam vallen om geld, maar dat hij sedert geruimen tijd zijne bezoeken gestaakt had. Men sprak ook van de loterij, maar in ieder geval moest neef David een fortuintje gehad hebben, want hij dronk als een tempelier en voerde zoowat niets uit.

Op eens ging de kantoordeur open, ik begaf mij naar het loket, en een akelige dranklucht kwam mij in den neus. Een jonkman met verlopen uiterlijk, vroeg naar den heer Moulone. Nauwelijks had den boekhouder de stem gehoord of hij begaf zich ook naar het loket. "Mijnheer Moulone is ziek, mijnheer David," hoorde ik hem zeggen, "hij is boven." "O dat is niets," antwoordde de jonkman, met dubbelslaande tong, "laat mij maar binnen, dan ga ik wel naar boven." Men liet hem binnen, de zijdeur werd geopend en een oogenblik later hoorde men den bezoeker de trap opstropelen.

"Als men over den duivel spreekt, dan is hij niet ver af," zei een der heeren. Het gesprek werd nog een poos Voortgezet en zoo kwam ik broksgewijze te weten dat neef David voor ongeveer drie jaren geleden, dood arm uit Amerika was gekomen en door zijn moeders eenigen broeder, de heer Moulone, liefderijk was opgenomen.

Dien middag zat ik op heete kolen, ik was als een gebonden jager, om wien het wild een ronde dans uitvoert.

Den volgenden dag was ik ziek, dat is te zeggen, ik zond een boodschap dat ik ziek was, maar inderdaad was ik op de jacht. Eenmaal op het spoor, ging alles als van zelf. Reeds dien eenen dag kwam ik heel wat

te weten. Ik vernam o.a. dat de neef van den heer Moulone genaamd was David Spijtendrift, dat zijn vader een Amerikaan was en dat hij, David, in Amerika was geboren en een weelderige opvoeding had genoten. Davids vader was eertijds een zeer gevierd zanger en had zijne moeder, mejuffrouw Moulone, bij zijn verblijf in Nederland leeren kennen. Zij waren toen met volle toestemming Van wederzijdsche famielje gehuwd en naar Amerika vertrokken. Hoe het hun daar gegaan is weet ik niet en is voor mij ook van weinig belang, wel weet ik dat de ouders van David beide overleden zijn.

Ik kwam nog meer te weten, alles op dien éenen dag. Zoo ook, dat David reeds van alles bij de hand gehad had, maar te lui was om iets uit te voeren. Hij was acteur geweest, schilder, bediende in een boekwinkel, courier aan de hotels, huisknecht, ja van alles.

Ik vond nu dat het voor mij meer dan tijd werd de handen vrij te krijgen, dus mijne betrekking te verlaten en ik deed dit, of liever moest het doen, op tamelijk unfaire wijze, ik bleef eenvoudig weg en de persoon van Hendrik Jansen, de kantoorlooper der firma Flavell & Co., loste zich op in mijnheer Ludovicus van Hoogzuilen, rentenier, en kwam te wonen op kamers juist boven de appartementen van David Spijtendrift.

Spoedig maakte ik kennis met mijne bureu en wel speciaal met den heer David. Nu volgde een leven, dat een geroutineerde doorbrenger nog slechts kinderspel zou noemen, en ik kon bij die gelegenheid opmerken, dat mijn hoofd en maag nog in goede conditie verkeerden.

Mijne vermoedens omtrent David werden al sterker, maar hij was zoo gesloten als een ei, nimmer liet hij iets uit, zelfs al was hij stom dronken, maar ik zette al mijne slimheid er tegenover en speelde het spelletje voort.

Zoo nu en dan kreeg David wel eens bezoek van een zekeren heer, Knop of Knopf, deze was kunstschilder van beroep en een net jongmensch. Gewoonlijk kwam hij eens per week en dan ontstond er altijd een heftige

woordenwisseling, die ik zeer goed in mijn kamer kon hooren, maar zeer tot mijn spijt kon ik nimmer een woord van het gesprokene verstaan.

Een en ander bracht ik nu met elkaar in verband. David had bij zijn oom ingewoond, was dikwijls op het kantoor geweest en kon dus wel iets van de zaken afweten. Hij was acteur geweest, verstond allicht de kunst zich te grimeeren. Zou het dus ook mogelijk zijn, dat David zelf de valsche cheque had ingecasseerd. Maar nu bedacht ik weer, hoe kreeg hij uit zichzelf, eene getrouwe copij van den heer Anserelli. Onwillekeurig kwam mij toen de heer Knopf voor den geest; als deze eens een portret bezat van den heer Anserelli, dan kon mijne veronderstelling welhaast zekerheid genoemd worden en dat te weten te komen,' zoo besloot Tips zijn belangrijk verslag, 'is heden het doel van mijn komst.'

Het antwoord van Anserelli, op de vraag van Tips, of hij zich kon herinneren ooit door een portretschilder geportretteerd te zijn, was zelfs voor den rechercheur een ware verrassing.

'Eénmaal slechts,' was zijn antwoord, 'en dat geschiedde door een jonge duitscher, Knopf genaamd, met wien ik in kennis was gekomen door een neef van den heer Moulone, dat is nu ongeveer vier jaren geleden.' Tips vroeg niets meer. Geen kwartier later sloeg het hek achter in den tuin wederom dicht. Het mannetje in zijn kale versleten plunje, volgde weder het voetpad naar den hoofdweg, maar nu met den neus in de lucht; de speurhond rook het wild.

* * *

Tegen den avond, eenige dagen na het bezoek van Tips, liep de oude postbode van het dorp het hek van villa 'Eva' binnen en belde aan. Adèle zelf opende de voordeur en nam een brief in ontvangst, geadresseerd aan den heer F. Anserelli. Het was een zware brief, ongefrankeerd, zij betaalde de vrij hooge port en toen de man vertrokken was, beschouwde het meisje met

eenige verwondering het couvert, want nog nimmer was er een brief met den juiste naam van den secretaris bezorgd. Zij beschouwde hem van alle zijden, woog hem op de hand, bekeek het dicht gekleefde gedeelte van het couvert, maar dit goed gesloten zijnde, ging zij eindelijk met het voorwerp, dat in zoo hooge mate hare nieuwsgierigheid scheen op te wekken, naar het kantoor, waar haar broeder en Anserelli nog druk zaten te werken en overhandigde hem zwijgend aan laatstgenoemde. Adèle's nieuwsgierigheid was echter zóo sterk, dat ze bleef dralen en tersluiks naar den secretaris keek, die den brief onmiddellijk had geopend. Zij zag hoe Anserelli den inhoud verslond, hoe de zweetdruppels hem op 't voorhoofd parelden, hoe hij zich krampachtig aan den schrijftafel vastgreep; daarna gaf ze een luiden gil en liep op hem toe, want Anserelli was blijkbaar in groote ontsteltenis half opgerezen, maar hij plofte onmiddellijk weer in den stoel terug terwijl zijn hoofd op zijde viel; hij was flauw gevallen.

Hierover verschrikt, snelde nu ook Hochfeld toe en broer en zuster stelden alle middelen in 't werk om den bewustelooze weer bij te brengen, waarin zij gelukkig spoedig mochten slagen.

Toen Anserelli in zoo verre weer hersteld was, reikte hij, zonder nog te kunnen spreken, aan Hochfeld het schrijven toe dat hem zoozeer had doen ontstellen, en deze; of liever hij en Adèle lazen beiden met klimmende verbazing het volgende:

Mijnheer Anserelli,

Indien u dezen ontvangt, behoor ik niet meer tot de levenden. Gij zijt beschuldigd en gestraft voor een misdaad door mij bedreven. O wat ben ik diep gezonken, maar God weet dat ik oprecht berouw heb, ja mijn bekentenis is niet vrijwillig en toch ben ik dankbaar dat ik er toe genoodzaakt wordt. Ik moet kort zijn, want de speurhonden zijn mij op 't spoor en zij zullen mij niet levend hebben. Dus zweer ik u bij God, voor wiens

rechterstoel ik spoedig zal verschijnen, dat ik alleen de cheque van Flavell & Co. vervalscht en ook zelf het bedrag ingecasseerd heb.

Door een portret van u, dat ik bij een vriend van mij aantrof, kwam ik op die rampzalige gedachte. Ik leende het goed gelijkend portret en daar uw kleur van haar en oogen en ook uw grootte wonderwel met de mijne overeenkomen, viel het mij niet moeielijk mijn gelaat zoodanig te beschilderen, dat ik op u gelek als de eene druppel water op de andere. Ik had toen nog niets misdadigs op 't oog, maar toen ik kort daarna het kantoor van mijn oom bezocht, viel het mij op, hoe gemakkelijk de handteekening der firma was na te maken. Ik was toen in groote geldverlegenheid.

Zooals u gezien hebt is de vervalsching maar al te goed gelukt. Een blanco cheque ontvreemde ik tot dit doel uit uw schrijftafel. De schilder, Knopf genaamd, die u nog wel zult kennen, is geheel onschuldig, wel vermoedde hij iets en perste mij dikwijls geld af.

Nu vraag ik u nog slechts mijnheer Anserelli, vergeef mij zoo gij kunt, ach ik weet dat gij dat doen wilt en ga hierop gerust de eeuwigheid in, want liever de dood dan de schande.

Een geheime en slimme agent moet mij ontdekt hebben, maar ik was hem nog te slim af en had nog tijd te vluchten, want steeds was ik op mijn hoede, ook hield ik u voortdurend in 't oog. Nu evenwel geef ik het op, het leven is mij tot last geworden. O, vergeving. Dat ik zóó diep moest zinken. Vaarwel voor eeuwig!

DAVID SPIJTENDRIFT.

De brief was op grof papier en met potlood geschreven, blijkens het poststempel was hij afgezonden uit eene kleine plaats in Noord-Brabant.

Nog waren allen onder den indruk van het onverwacht bericht, toen men het kiezelzand hoorde knarsen onder

de wielen van een rijtuig en onmiddellijk daarop verscheen, vlak achter de dienstbode, Tips. Deze was in groote extase.

‘Wat jammer! riep hij, zonder te groeten,’ ‘alles was zoo goed geprepareerd en toch ben ik zoo stom hem te laten glippen, en nu is hij dood, zichzelf doodgeschoten, zoo'n ezel, en de bewijzen voor mijnheer Anserelli, ach, ach, hoe ongelukkig,’ zoo jammerde Tips voort.

‘Stel u gerust mijnheer Tips,’ sprak Hochfeld, ‘lees dezen brief maar eens.’ Tips las en zijn gezicht klaarde direct op en toen hij den brief ten einde gelezen had riep de zonderlinge man uit: ‘Goddank! ik ben gered, mijne eer stond op het spel, want de ontsnapping van dat heer was een fout van mij.’

Besluit.

Wederom was het Kerstmis, maar nu bedekte geen sneeuw de velden en wegen of waren hard bevroren, integendeel, de grond was doorweekt van vocht en er viel een aanhoudende dichte, fijne regen, hetgeen alles een treurig aanzien gaf.

Binnen villa ‘Eva’ echter, was niets van die treurigheid te bemerken, want daar heerschte eene vroolijke opgewektheid, zooals er in jaren niet gekend was. En geen wonder, men vierde er de verloving van Ferdinand Anserelli en Adèle Hochfeld. Ja, eindelijk was de gelukzon voor den secretaris weer opgegaan, zijn onschuld was erkend en zijn succes was volledig.

Schitterende aanbiedingen werden Anserelli gedaan. In de plaats van de zijde van Flavell & Co., maar hij bedankte voor allen. ‘Gij alleen’ zoo sprak hij tot Hochfeld en zijne zuster, ‘geloofdet aan mijne onschuld, gij hebt mij uw vertrouwen geschonken, terwijl de geheele wereld mij veroordeelde en door uwe hulp is mijn onschuld gebleken. Laat mij dus bij u blijven, verstoot mij nu ook

niet, want ik heb deze omgeving lief gekregen waar ik, de verstootene, toch nog eenige rust en troost mocht vinden. Zoo bleef dus Anserelli de secretaris van Hochfeld en toen op zekeren morgen Adèle zelf, met van voldoening schitterend gelaat, aan Anserelli een officieele acte overhandigde, dat Mevrouw Breeland afstand deed van Koba en haar gewezen echtgenoot de opvoeding van haar kind opdroeg, toen knielde hij voor Adèle neder, toen voelde hij den moed haar te belijden, hoe de liefde die hij eens had gevoeld voor die andere vrouw, was overgegaan in eene warme gloedrijke genegenheid voor haar, die zulks inderdaad waardig was.

Het was een vroolijk feest op villa 'Eva', en een zeer opgewekt en aangenaam diner besloot den dag. Ook Tips was onder de genoodigden, zijn kale schedel glom gelijk een spiegel van louter genoegen, zooals hij verklaarde. Dominee Dijker was mede geïnviteerd, doch had wijselijk bedankt; volgens geruchten maakte hij druk het hof aan Mevrouw Breeland, die weder bij haar vader woonde; deze twee sympathiseerende menschen voelden zich dus tot elkaar aangetrokken.

Anserelli was nu een geheel ander mensch dan toen hij den eersten morgen van zijn verblijf op de villa, voor het venster van den koetsier stond. Verdwenen was de wanhopige trek op zijn gelaat, verdwenen het floers van zijne oogen; deze glinsterden nu van zalige vreugde en blikten met liefde naar zijne bekoorlijke bruid en zijn lief kind.

Hochfeld was welsprekender dan hij ooit geweest was en sprak ten slotte een toast uit op bruidegom en bruid. In korte trekken schilderde hij de beproevingen, welke zijn aanstaande zwager had ondergaan en eindigde met de woorden:

'Maar nu dames en heeren, plukt hij de vruchten van zijn moed, zijn volharding en zijn liefde voor zijn kind.' Een daverend hoera brak zijne rede af.

EINDE.